

Vos en Waar is

Haas

het ijs?

NAAM

Uil kijkt in een boek.
Het is een boek over **dieren**.
Er staan plaatjes in. Van elk dier één.

Uil ziet een leeuw.

En een pauw.

En een bever.

‘Wat een **raar** beest!’ lacht Uil.

‘En wat een rare **naam!**’

Ever kijkt ook.

‘O, dat dier ken ik’, zegt hij.

‘Het is een **bang** beest. Het **beeft** van de schrik.

Daarom heet het zo: **bever.**’

Uil kijkt nog eens goed naar het beest.

Het ziet er **niet** bang uit.

De bever heeft twee grote, gele tanden.

Daar kan hij vast heel hard mee **bijten**.

‘Hij beeft niet van de schrik, maar van de **kou**,
verzint Uil hardop.

‘Hij woont in een **heel** koud land. Op de
Noordpool of zo!’

‘**Haha!** Hoe **kom** je erbij!’ lacht Ever luid.

‘Op de Noordpool leven alleen ijsberen.
Geen **ijsbevers!**

Ijsberen hebben een lekker warme vacht
en ze zijn ook nergens bang voor.

Dus beven ze **nooit.**’

Haas heeft alles gehoord. En ze ziet ook het plaatje in
het boek van Uil.

‘Wat een **onzin** vertellen jullie toch!’ zucht ze.

‘Een bever is **helemaal** niet bang!

En hij beeft ook **niet** van de kou.

Bever is gewoon een naam. Net als Ever.

En net als Uil.’

Ever is het daar niet mee eens.

Hij zegt:

‘Uil heet Uil omdat hij **zo dom** is.

En jij heet Haas, want jij hebt **haast**.’

‘Dat klopt!’ knikt Uil blij. ‘Jij hebt **vaak** haast, Haas. Dus **daarom** heet je zo!’

Haas schudt haar kop.

‘**Soms** zegt een naam wie je bent, maar heus **niet altijd**.

Een vleermuis is **geen** muis.

Een schildpad is **geen** pad.

Een luipaard is **geen** paard.’

‘Een luipaard is **wel lui**’, beweert Ever.

‘Ook niet’, zegt Haas.

'Een sprinkhaan is geen haan en een walvis
geen vis, maar een zoogdier.

En zo kan ik nog wel een tijdje doorgaan.

Toch klopt een naam soms wel.

Jouw naam bijvoorbeeld, Ever.

Jij bent een echt zwijn. Een everzwijn!'

Ever grijnst. Trots laat hij zijn spierballen zien.

'Liever een ever dan een bever.

Want een echt zwijn beeft nooit!'

'Behalve van de kou', zegt Uil.

En daar heeft hij helemaal gelijk in.

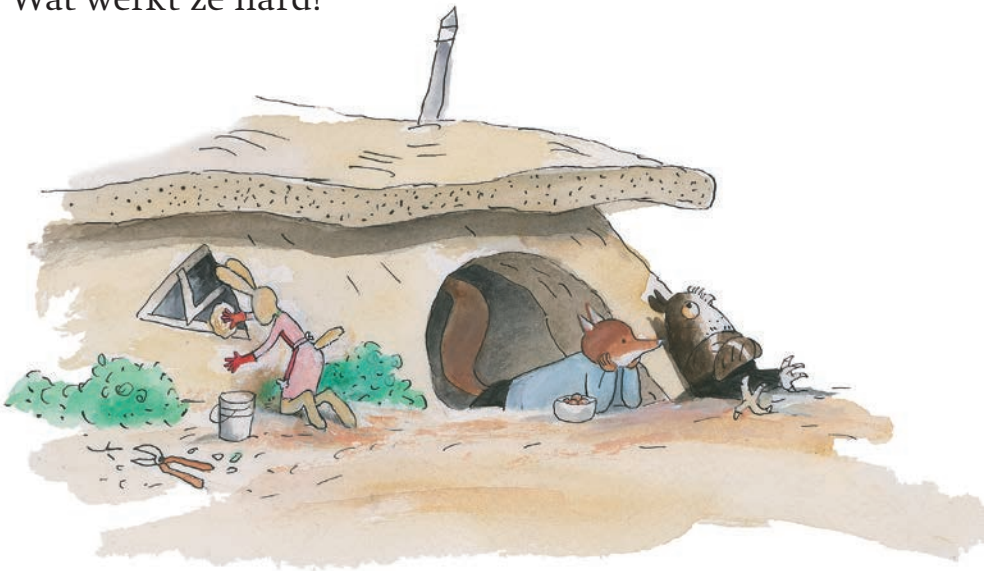
TIJD

Haas heeft het druk.

Ze lapt de **ramen**. Ze harkt het **pad**. Ze zet het **vuilnis** buiten.

Ze hakt **hout** voor het vuur,
want straks wordt het winter.

Wat werkt ze hard!

Vos werkt niet. Hij ligt lui op zijn buik.

‘Doe **OOK** eens wat!’ moppert Haas.

‘Ik **doe** al wat’, zegt Vos. ‘Ik **denk**.’

‘Waar denk je aan?’ vraagt Uil.

‘Sst’, doet Vos. ‘Dat mag Haas niet horen.’

Het is een **verrassing**.

Ik denk aan een cadeau voor Haas. Maar ik weet niets.’

Uil denkt mee. Hij weet **ook** niets.

Haas **heeft** alles al!

Een huis en een bank en een tuin en eten en boeken
en een bed en Vos.

En een buurman, natuurlijk. Dat is Uil zelf.

‘Haas!’ roept Uil. ‘Wat wil...’

‘Nu niet!’ roept Haas. ‘Ik heb **geen tijd!**’

‘Maar Haas...!’ probeert Vos ook.

‘Nu niet, zei ik!’ snauwt Haas. ‘Je ziet toch dat ik
echt geen tijd heb, Vos!’

Vos kijkt sip.

Maar dan krijgt hij plotseling een idee!

‘Ik weet het!’ fluistert hij tegen Uil.

‘Ik geef Haas iets wat ze echt nog niet heeft.

En jij moet me helpen.’

Haas maakt de koelkast schoon. Ze kijkt in het
vriesvak.

‘Waar is het ijs?’ vraagt ze.

‘Hier stond nog een restje. En nu is het weg!’

Vos en Uil zeggen niets.

Vos bloost een beetje. Uil staart wat voor zich uit.

‘Wat gek’, mompelt Haas bij zichzelf. ‘Ik dacht toch echt dat er nog ijs was.’

‘Je hebt je vast vergist’, zegt Vos gauw.

En hij bloost nog meer.

‘Haas!’ zegt Vos na een poos. ‘Kijk eens, Haas.

Ik heb een cadeau voor jou!’

Haas houdt even op met werken. Ze veegt het zweet van haar kop.

‘Een cadeau, wat aardig!’ lacht ze. ‘En ik ben niet eens jarig!’

Vos geeft Haas een doos.

De doos is mooi versierd.

Er zit papier omheen en een strik.

Haas kijkt **ZO** blij! Gauw maakt ze de doos open.

‘Maar de doos is **leeg!**’ roept Haas teleurgesteld.

‘Dit is de lege doos van het ijs!’

Uil knikt. Maar Vos zegt:

‘**Nee**, hoor! De doos is **niet** leeg!’

‘Waar is het ijs dan?’ vraagt Haas.

‘Dat haalden wij eruit’, zegt Uil en hij wrijft over zijn buik.

‘En ik stopte er **iets anders** in’, vult Vos aan.

Haas kijkt in de doos. Ze ziet echt niets.

‘**Wat** deed je er dan in?’ vraagt ze.

‘Tijd’, antwoordt Vos. ‘Heel veel **tijd**.’

En jij **nam** wat tijd, Haas. Tijd voor het cadeau.

En tijd voor mij.’

Haas is een poos stil.

Ze keek sip, maar nu niet meer.

‘Dank je wel voor je tijd’, zegt ze blij. ‘Want die is heel veel waard!’

NEEF

Neef komt.

‘En hij blijft een poos’, zegt Vos. ‘Leuk, hé?’

Dat weet Haas zo net nog niet.

Ze is niet erg dol op Neef.

En ze heeft nog **zo veel te doen!**

‘Het is druk hoor, een huis en een tuin’, moppert ze.

‘Het gras moet **gemaaid** en de rozen **gesnoeid** en de vloer **geboend** en de muren **geverfd.**’

‘De muren geverfd? Waarom dan?’

vraagt Vos verbaasd.

‘Ik wil **kleur** op de muur’, zegt Haas.

‘Rood en geel en groen en oranje.

Maar dat kan niet als Neef hier is,

want dan loopt hij **in de weg.**

En waar moet hij slapen?’

‘Op de bank’, stelt Vos voor.

Neef wil wel op de bank. Die is **lekker zacht.**

Maar Uil weet iets beters.

‘Kom bij mij in mijn boom, Neef.

Ik slaap overdag, dus heb ik ’s nachts mijn bed

niet nodig. Dan kun **jij** erin.

Dat is **handig.** Netjes om de beurt.’

Dat is een heel goed idee!

Er wordt geklopt. Het is Ever.

‘Wie is dat?’ vraagt Ever en hij wijst naar Neef.

‘Neef is **mijn neef**’, zegt Vos trots.

‘Ooit was hij een boef, maar nu niet meer.’

Een **boef!**

Dat vindt Ever stoer. Hij is jaloers op Neef.

‘Ik was... eh... een **piraat!**’ verzint hij gauw.

Een **piraat!**

Dat is pas **echt** stoer.

Nu is Neef jaloers op Ever!

Daarom jokt hij **ook**.

‘Ik had een **masker** en
een **pet** en een trui met
strepen en een zak met **buit**,
schept hij op.

‘Ik had een **houten been!**
bluft Ever. ‘En een **lap** en
een **haak** en een **boot!**’

‘Een poetslap zul je bedoelen!’ spot Haas.
‘En een klerhaak en een tafelpoot.
Je was nooit een piraat, Ever. Dat **lieg** je!’

Ever bloost.

‘Een boot heb ik wel’, zegt hij.
‘Maar er zit een **gat** in’, zegt Haas.
‘Dat geeft niet’, vindt Ever.
‘Want ik vaar toch niet meer. Ik ben een kapitein
op rust.’

Neef is erg onder de indruk.

Hij wil **ook** wel een poetslap en een klerhaak en een
tafelpoot.

Hij wil ook een boot om in te rusten!

‘Ik wou dat ik zelf een piraat was’, zucht hij. ‘Dan was ik niet niets.’

‘Je bent toch al iets!’ roept Vos uit. ‘Je bent mijn neef!’

‘O, dat...’ zegt Neef.

Hij krabt aan zijn neus. Hij kijkt verlegen naar de grond.

‘Is dat wel stoer genoeg?’ vraagt hij benauwd.

Vos knikt.

‘Meer dan genoeg’, vindt hij.

En dat vinden Haas en Uil ook.

